

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas I. Aduentus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

PRIMA PARS
MEDITATIO.
 N V M.

AB ADVENTV VSQVE
 ad Septuagesimam.

*De precipuis Verbi incarnati, nati, &
 priuatam vitam agentis, my-
 sterijs.*

Sicut omnium mirabilium Dei
 operum mirabilissimum, om-
 nium diuinorum beneficio-
 rum diuinissimum, omni-
 um sublimium mysteriorum
 sublimissimum est incarnati, & nati ex
 Virgine, æterni Verbi mysterium; sic
 conueniens est, vt anima eiusdem, te-
 nerrimo pietatis sensu, intimo gratitu-
 dinis affectu, supremo amoris excessu,
 ab omnibus veris, germanisque Eccle-
 siæ filijs recolatur memoria: neq; id so-
 lum per ardentem piorum affectuum
 admirationis, reuerentiæ, gratitudinis,
 A. amo.

amoris, aliorumque frequentationem, verum etiam per strenuam virtutum eiusdem Verbi incarnati imitationem.

Ad quod vtrumque facilius assequendum, plurimum conferent sequentes de præcipuis Filij Dei Incarnati, nati, vitamque priuatam agentis mysterijs, eximijsque virtutibus assignatæ in singulos dies à prima Dominica Aduetus vsque ad Septuagesimam meditationes, si attentè singulæ expendantur, affectus in ijs insinuati deuotè eliciantur, piaque inde concepta desideria, interdum sæpius renouentur, & in praxin redigantur. Omnes enim, etiam si aliæ alijs prolixiores, aliæ succinctiores sint, & solidorum discursuum, simul ac piorum affectuum valdè feraces, & ad heroica, eximias Saluatoris nostri virtutes imitandi desideria concipienda efficaces esse deprehenduntur.

Dominica I. Aduentus.

2. Hebdomadæ Aduentus.

De ingressu Christi in Ierusalem. Mat.

21.

Quam vide Domin. Palmarum. 2. part. Meditat.

Vel sequens:

De aeterno Dei consilio circa hominis creationem, eiusdemque lapsi reparationem.

I. Meditatio.

PRæmissa oratione præparatoria, iuxta industrias meditandi, breuiter formanda in quavis meditatione præsupponuntur tria præludia, in materia historica; quorum Primum est historię breuis rememoratio. Secundum, imaginatio aliqua materię accommodata, qualis in hac & sequentibus de incarnationis mysterio meditationibus esse posset visio imaginaria Dei trini & vnius in throno splendidissimo residentis, iride, simbolo misericordię, tribus coloribus, potentię, sapientię, bonitatis distincta circumdati, sortem miserabilium hominũ, humi iacentiũ, vulne-

Apos. 4.

A 2

rato-

ratorum, feminiuorum miserè in peccatis pereuntium, paternè miserantis. Tertium, est petitio gratiæ eliciendi affectus congruos in singulis insinuatos pro cuiusque deuotione, & spirituali necessitate.

Prou. 15.

I. PUNCTVM. Deus trinus & vnus decreuit ab æternitate duas creaturas diuinæ suæ gratiæ & gloriæ capaces, Angelicam & humanam condere in tempore. Circà quod expendendum, quòd Deus sibi sufficientissimus, nullius indigens, vniuersa propter semetipsum operans, à nullo dependens, non ex necessitate vlla vel indigentia, sed ex fecunditate & abundantia infinitæ bonitatis suæ & liberrimo voluntatis beneplacito has duas naturas ab æterno constituerit ad imaginem & similitudinem suam creare, & quidem adedò nobiles memoriâ, intellectu, liberâ voluntate tot tantisque naturæ dotibus præditas & consequenter omnes & singulos Angelos & homines talibus peculiaribus donis ornatos, tali loco, tali tēpore, prout iam constat esse factum, ac deinceps fieri quoad homines nascituros vsq; ad mundi consummationem: ad finem supernaturalem adedò sublimem, scilicet ad Creatorem suum cognoscendum, amādum

poss.

possidendum per fidē, spem, charitatem
in viā; per visionem, amorem & fruiti-
onem beatificam in patriā. Quam gra-
tuita & infinita illa diuina bonitas!
quā mira & inestimabilis illa chari-
tas! quā meritō ab omnibus Angelis
& hominibus, imprimisque à te, tot
specialibus gratijs gratis præuento, ta-
lis amator esset redamandus? Hic exci-
randus affectus admirationis, amoris,
zeli gloriae Dei, iuxta indust. medit. c.
5. 6. 7.

II. Ad finem illum vltimum conse-
quendum præordinauit ab æterno vtri-
que tam Angelicæ quā humanæ na-
turae suauia, & efficacia media cuique
proportionata. Vbi considera quot,
quā varijs, quā eximijs supernatu-
ralibus gratiæ donis omnes & singulos
Angelos in cælo empyreo ab initio cō-
ditionis suæ staruerit decorare, habitus
fidei, spei, charitatis, religionis, alia-
rumque virtutum in impari quidem,
sed excellenti gradu singulis pro inscri-
tabili consilio voluntatis suæ infun-
dendo, scientiam eximiam diuinorum
mysteriorum, & plurimarum rerum
supernaturalium iisdem impertiendo:
quot quantisque item donis superna-
turalibus protoplastos parentes in ter-
restri

restri paradiso decreuerit ornare, fidem, spem, charitatem, virtutes omnes supernaturales, omniumque charismatum Spiritus Sancti plenitudinem, cum insigniterum diuinarum humanarumque scientia largiter infundendo, stolam innocentiae originalis superaddendo; insuper tot ijs ad finem vltimum pertingendi assignando vias, quot conditurus esset creaturas. Quam immensa illi Dei liberalitas! quanta illi proinde gratiarum actio debetur! Hic excitandus affectus gratitudinis, & contritionis, de nostra, omniumque ingratitude, pro tot tantisque gratijs.

III. Præuidens Deus vtriusque prædictæ creaturæ donis acceptis ex propria liberi arbitrij electione ab usure lapsus, ab æterno constituit in angelos præuaricantes exferere rigorem iustitiæ; erga hominem lapsus ostendere superabundantiam misericordiæ. Hic primum expendenda infinita Dei iustitia, qui uti in tempore *Angeli peccantibus non peperit, sed rudentibus inferni de tractos in tartarum tradidit cruciandos*: sic ab æterno decreuit eos absque vlla spe veniæ vnquam obtinendæ post primum peccatum reprobare, æternumque à facie sua proijcere. O quam verè

2. Petr. 2.

insti-

iustitia tua, sicut montes Dei, & iudicia tua *Psalm. 35.*
abyssus multa ! Hic concipiendus castus
 timor Domini, & horror cuiusvis pec-
 cati.

Deindè ponderanda immensa Dei
 misericordia erga homines iam infixos
 in limo profundi, & reos gehennæ i-
 gnis, quos ab æterno interitu vindicare
 tam misericorditer decreuit, & quidem
 gratis ex abundantia gratuitæ benigni-
 tatis suæ. O quam verè dixit Apostol.
apparuit benignitas & humanitas Saluato- *Tit. 3.*
ri nostri Dei, non ex operibus iustitia, qua
fecimus nos, sed secundum suam misericor-
diam saluos nos fecit ! His expensis exci-
 tanda compunctio de nostra ingrati-
 tudine pro tanta misericordia exhibita,
 cum spe veniæ & gratiæ obtinendæ.

De decreto Incarnationis Filij Dei.

II.

IDEUS trinus & vnus non solum sta-
 tuit ab æterno hominis lapsi mise-
 reri, sed ex lapsu eius malo omnium
 maximo elicere maximum bonum ad
 maximam suam, hominisque gloriam;
 & diaboli, per quem homo seductus
 erat, confusionem: idque duas potis-
 simum ob causas, quarum prima
 erat, quod culpam, pœnamque præ-
 uaricationis Adæ præuideret in po-
 steros eius transfundendam, ideo-

que ob vnius culpam omnes æternæ
mortis reos nascituros, misere que peri-
turos, adeoque spectabilem hunc mun-
dum vniuersum hominis causâ condi-
tum sine suo frustrandum, nisi miseri-
cordia tantæ humani generis miseri-
cordiæ exhiberetur: altera, quod
præuideret, hominem non ex propria
malitiâ & proterniâ peccaturam, sed
astutiâ diaboli eius felicitati inuiden-
tis, & in Deum ipsum rabiem suam ex-
ercentis ad peccatum inducendum. Re-
uerenter hic suspiciendum inscrutabile
consilium infinitæ sapientiæ Dei, qui

*D. Aug. melius iudicauit de malis benefacere, quam
Ereb. ca. mala nulla permittere. O altitudo diuitia-
rum sapientiæ & scientiæ Dei, quam in-
23. 26. 27 rum sapientiæ & scientiæ Dei, quam in-
Rom. 11. comprehensibilia sunt iudicia eius, & inue-
stigabiles viæ eius! Affectus admirationis,
gratitudinis subiungendi.*

II. Idem Deus in arcano æternoq; in-
scrutabilis sapientiæ suæ consilio præui-
dens plurima reparationis humanæ me-
dia, cuiusmodi erant, ex merâ miseri-
cordiâ culpam condonare: aut creare
nouum hominem, qui pro cæteris sa-
tisfaceret: aut Angelo alicui hanc cu-
ram demandare, elegit conuenientissi-
mum & excellentissimum, videlicet
incarnationem vnigeniti Filij, qui ho-

mo factus pro homine lapso, ex rigore iustitiæ superabundantissimè satisfacere, ut *ubi abundavit delictum, superabundet & gratia.* O infinita Dei bonitas & misericordia, quantum abundantiam pietatis tuæ nostras excedis spes & vota! O felix culpa, quæ talem ac tantum meruit habere redemptorem! O quantum tanto amor reciprocus debetur amor! Affectus amoris Dei, zeli perfecti ei per omnia placendi exercendi.

III. Filius Dei in eodem arcano Sanctissimæ Trinitatis consilio ultro se offert æterno Patri ad tam arduum redemptionis humanæ opus suscipiendum eo tempore & modo, quo iam fide constaret esse peractum, iuxta illud: *Sacrificium & oblationem noluisti, aures autem perfecisti mihi: vel corpus autem apstisti mihi, tunc dixi, ecce venio: in capite libri scriptum est de me, ut faciam Deus voluntatem tuam.*

Et D. Bernardus. *Quid agat Filius videns pro se zelare Patrem, & nulli penitus parcere creatura? Ecce, inquit, occasione me creaturas suas Pater amittit, altitudinem meam primus Angelus affectavit, & populum qui sibi crederet habuit: sed continuo Patris zelus graviter vindicavit in illum, percutiens eum pariter cum omnibus suis plagâ incurabili, castigatione crudeli.* Scientiam

quoque, qua nihilominus mea est, surripere homo voluit: & ne illi quidem miserus est, nec pepercit oculus eius. Nunquid de bobus cura est Deo? Duas tantum fecerat nobiles creaturas rationis participes, capaces beatitudinis, Angelum videlicet atque hominem: sed ecce propter me Angelos perdidit multos, homines uniuersos. Ergo ut sciant, quia & ego diligo Patrem: per me recipiat, quos quodammodo propter me amisisse videtur. Si propter me tempestas haec orta est (ait Ionas) tollite me, & mittite in mare. omnes inuident mihi. Ecce venio: & talem eis exhibeo metipsum, ut quisquis inuidere voluerit, quisquis gestierit imitari, fiat ei emulatio ista in bonum. His expensis, affectus gratitudinis, amoris, resignationis subdendi.

Ion 1.

III. De eodem decreto Incarnationis, ex D. Bern. ser. I. De Annunc.

UT hoc maximum pietatis Sacramentum luculentius apprehendatur, affectuosiusque expendatur, expedit ex D. Bern. l. c. in illud: Misericordia & veritas obuiauerunt sibi, iustitia & pax osculate sunt: hoc decretum in arcano Sanctissimæ Triados consilio sic factum humano more nostro considerare.

Psal 38.

I. Præ-

I. Præciso lapsu Adæ astutiâ diaboli de-
 cepti, hinc diuina misericordia & pax
 Patrem misericordiarum his pijs susur-
 ris ad misericordiam misero exhiben-
 dam instigabant: *Nunquid in æternum Psal. 76.*
proijcet Deus, aut non apponet, ut complaci-
tior sit adhuc? Nunquid obliuiscetur misereri
Deus, aut continebit in irâ misericordias
suas? En miseratione eget creatura ra-
 tionalis, quoniam misera facta est &
 miserabilis nimis. *Vbi misericordia tua Psal. 88.*
antiqua Domine? Ut quid ergò me ge-
 nuisti Pater, cuius miserationes su-
 per omnia opera tua, citius peritu-
 ram? scit enim veritas ipsa, quoniam
 misericordia tua perijt, & nulla est,
 si non aliquando miserearis. Isthinc
 verò iustitia & veritas accinctæ gla-
 dio ancipiti ad faciendam vindictam
 contrâ instabant, & clamore valido
 vociferabantur: vsquequo peccatores
 Domine, vsquequo peccatores glo-
 riabuntur, effabuntur, & loquen-
 tur iniquitatem? oportet impleri ser-
 monem, quem locutus es, *qui fidelis es*
absq; vlla iniquitate, iustus & rectus. To-
 tus moriatur Adam necesse est cum om-
 nibus, qui in eo erant, qua die vetitum
 pomum in præuaricatione comedit.
 Quis enim nesciat, quod si prædictam

sibi præuaricator sententiam mortis euaserit, periit, nec permanebit in æternum veritas tua. *Conuertantur peccatores in infernum, omnes gentes qui obliuiscuntur Deum. Iustus es Domine & rectum iudicium tuum. Iustitiam ergo dilige, & oculi tui videant equitatem.*

Psal. 9.

Psal. 118.

Psal. 10.

Quid hic faceret Pater infinite misericors & iustus: in partes misericordiæ & pacis concedere innata quidem suadet benignitas: at in præiudicium iustitiæ id attentare congenita vetat veritas. Et tactus dolore cordis intrinsecus, ingemiscens ait: *penitet me fecisse hominem.* O inæstimabilem peccati grauitatem, quæ infinitam sic contristat bonitatem, lacescit iustitiæ gladium, claudit misericordiæ sinum! Affectus intimæ contritionis hic exercendus.

II. Audiens hanc grandem controuersiam Unigenitus Patris, præuidensque peremptorium æternæ mortis decretum in hominem præuaricatorem mox ferendum, nisi illi misericordia exhiberetur, simulque sentiens paterna viscera commoueri, atque in mitiorem partem propendere, suoque insuper torius litis decisionem relinqui arbitrio, pro infinitâ suâ sapientiâ in hanc formam decretoriam concepit sententiam:

am:

am: Hæc dicit: Perij, si Adam non moriatur: & illa dicit: perij, nisi misericordiam consequatur. Fiat mors bona, & habet vtraque quod petit: quod fiet, si ex caritate innocens moriatur quis, qui nihil debeat morti. Obstupère omnes in verbo sapientiæ, & forma iudicij, cum manifestum esset, nullam eis querimoniæ ansam relinqui, si fieri posset, quod vtraque petebat, per eum scilicet, qui innocens ex caritate, non necessitate moreretur. Sed eheu! cum iam vicisse misericordia, & præuaricator respirasse videretur, en noua oritur controuersia tantò desperatior, quantò intricatior. Quæritur, & nusquam inuenitur ille innocens, qui mori velit non ex debito, sed ex voluntate, non ex malo merito, sed beneplacito suo. Circumit veritas orbem terræ, & nemo reperitur mundus à forde, nec infans, cuius est vnus diei vita super terram. *Omnes declinauerunt, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum.* *Psalm. 137.* Sed & misericordia cælum omne perlustrat, & in Angelis quoque, ne dixerim prauitatem, minorem tamen inuenit charitatem. Quid in re adeò desperata faceret misericordia? pergit nihilominus vigere Patrem misericordiarum,

suggerens posse talem innocentem hominem ex nihilo, non ex vitiatâ stirpe Adæ, diuinâ potentiâ facile creari, eâque innocentiam & charitate donari, aut Angelum aliquem similibus donis ornari, qui velit ac possit innocens ex charitate pro nocente homine mori. Contrâ excipit Iustitia; Iustitiæ Dei infinitæ læsæ ex iustitiâ satisfaciendum: id verò fieri nullo modo posse à quouis homine, aut Angelo quantumuis innocente, iusto & sancto, cum is finitæ sit sanctitatis: oportere itaque illum, qui pro illatâ infinitæ maiestati Dei iniuriâ velit ex iustitiâ satisfacere, esse quoque infinitæ dignitatis. O incomprehensibilem peccati enormitatem, quod à nulla pura creatura condignè potest expiari! Hic horror peccati cuiusvis concipiendus, cum spe veniæ, & zelo satisfaciendi diuinæ iustitiæ.

III. Iam conclamatum videbatur de ancipiti causâ humani generis, (ubi enim talis innocens infinitæ dignitatis reperiretur?) iam in secreto regalis cubiculi Deitatis in præuaricatorem hominem æternæ damnationis sententia parabatur; cum ecce Pax suggerit: non est inter creaturas etiam possibili-
biles ullus talis innocens, qui facere
pos-

possit ac velit bonum hoc, ut moriatur pro nocente, & infinitæ Dei iustitiæ satisfaciatur, non est usque ad unum. Qui consilium dedit, ferat auxilium. Sensit hoc verbum, quod scrutatur omnia, etiam profunda Dei, audiit unigenitus Patris. Quid faceret? misericordia motus ait: me me pœna illa mortis subeunda manet, mihi incumbit pœnitentiam agere pro homine, quem creavi, non est qui possit reparare eum, nisi qui creavit: moxque se offert æterno Patri ad naturam humanam assumendam, in eaque assumpta pro homine lapsa ex iustitia satisfaciendum. Annuit gratulabundus Pater cum Spiritu Sancto: sicque communi consensu conclusum est, ut Verbum caro fiat, hominemque ex rigore iustitiæ redimat. O inæstimabilem bonitatem, liberalitatem, charitatem! Quanta illi debetur dilectio, gratiarum actio, resignationis promptitudo? Hi affectus ad longum possunt hic exerceri.

*De primo motiuo Incarnationis Verbi, IV.
quod est maxima inde resultans*

Dei gloria.

I. **P**Rimarium motiuum Incarnationis Verbi à Sanctissima Trinitate

te

re ab æterno decretæ, fuit maxima in-
 dè resultans diuinæ maiestatis gloria.
 Quia hoc Incarnati Verbi mysterium
 est supremum inter omnia admiranda
 opera diuinitatis, ideoque ab Apostolo
 appellatur *magnum pietatis Sacramen-*
tum, quo maius aliquid à tota Dei po-
 tentia nec fieri potest, nec æquale vn-
 quam factum est, aut fiet. In eo enim na-
 tura humana in Christo ineffabili mo-
 do ad thronum Dei, ad naturalem filia-
 tionem, ad dignitatem & virtutem o-
 perandi, merendi, sanctificandi animas
 diuinam euehitur, cum per vnionem
 hypostaticam assumatur à Verbo in-
 unitatem personæ, sicq; fiat homo Deus.
 Quo quid admirabilius, quid diuinius
 concipi potest? O quanta indè elucet
 diuinæ potentæ supereminetia! quã-
 ra Dei ergà hominem dignatio, quanta
 dilectio, in cuius gratiam sic exferere
 brachium omnipotentæ suæ ab æterno
 decreuit ad manifestandam gloriam su-
 am, diuinamque suum esse, non solum
 per gratiam accidentaliter, sed per vnio-
 nem hypostaticam substantialiter com-
 municandum! Affectus hic excitandi
 gaudij de diuina gloria, amoris, gratitu-
 dinis, zeli gloriæ Dei propagandæ.
 I. Quia Deus infinite laudabilis, ho-
 nora-

norabilis, amabilis, per hoc incarnationis mysterium infinite laudatur, honoratur, amatur. Cum enim Deus sit infinito cultu, adoratione, honore, amore, obsequio, gloria dignus, nec hæc illi ab ullâ parâ creaturâ etiam possibili, vtpotè finitæ dignitatis, vnquam possint exhiberi, æterno suo consilio voluit Filius Dei fieri homo, vt sic ipse Deus & homo in naturâ humanâ assumptâ infinitæ dignitatis diuinæ maiestati condignum infinitumque cultum, adorationem, honorem, amorem, obsequium, gloriamque deferre posset. O quam ardens fuit, quam igneus Filij Dei zelus gloriæ æterni Patris infinite promouenda! Zelus gloriæ Dei, gratitudo.

III. Quia ex hoc eodem mysterio e-lucent clarissimè præcipue perfectiones diuinæ, in quarum manifestatione Dei glorificatio potissimum consistit. Nam Deus in hoc mysterio i. luculentissimè nobis ob oculos posuit omnipotentiam suam, quod hominis honorandi & dilatandi causâ, summum quod potuit fecit, vt Deus fieret homo, & homo Deus.

2. Sapientiam inuestigabilem, in ad-
uentione tam admirabilis mediij huma-
num genus liberandi & exaltandi, in
con-

con-

concordanda infinita misericordia & infinita iustitia : in rebus aded dissitis, Deo & homine, passibili & impassibili, æterno & temporali tam arctè copulatis.

3. Bonitatem infinitam, summè se humanæ naturæ per vnionem hypostaticam communicando, simulque cum toto hominum genere cognationem contrahendo.

4. Charitatem, Filium suum dando, arctissimeque naturam nostram sibi vnendo.

5. Misericordiam, ad miseras nostras reparandas sic nobis condescendendo, vt earum capax fieri dignatus sit, & particeps, sicque *disceret compati infirmitatibus nostris tentatus per omnia absq; peccato.*

6. Iustitiam summam, in se debita peccatorum nostrorum transferendo, ac pro ijs ex rigore iustitiæ superabundantissimè satisfaciendo.

7. Sanctitatem infinitam, omnis sanctitatis, innocentia, perfectionisque omnium virtutum viuum exemplar in Verbo incarnato nobis ad imitandum proponendo. Repetendi prædicti af-

fectus gaudij, gratitudinis,
amoris, zeli gloriæ
Dei.

De

Hebr. 5.

V.

*De secundo motiui Incarnationis, quod
est hominum redemptio, & à peccatis
pœnisquē peccatorum libe-
ratio.*

1. **F**ilius Dei, cum Patre, & sancto Spi-
ritu, præuidens ab æterno Ad peccatum, illiusq; in omnes posteros trās-
fusionem, simulque omnium & singu-
lorum hominum, ex corruptâ stirpe vs-
que ad finem sæculi progignendorum
peccata liberè committenda tot, tam
multiplicia, tam enormia, tam horren-
da; decreuit ab æterno ex voluntate e-
iusdem Patris, & Spiritus sancti, in natu-
ra humana passibili & mortali assumpta,
ex rigore iustitiæ pro ijs omnibus satis-
facere, tam ærumnosum triginta trium
& amplius annorum exilium subeundo,
tam mira faciendo, tam dira patiendo,
tam atrocem mortem sustinendo,
prout in tempore factum credimus.
O quanta peccatorum nostrorum gra-
uitas & malitia! quanta nostra stu-
peditas & proteruitas! Rectè D. Bernard.
*Ex consideratione remedij, periculi mei
astimo quantitatem. Nesciebam, sa-
nus mihi videbar, & ecce mittitur Vir-
ginis Filius, Filius Dei altissimi, & iubetur
occi-*

*Ser. 3. de
nat. Do-
mini.*

occidi, ut vulneribus meis pretioso sanguine
balsamo medeatur. Agnosce o homo
quam graua sint vulnera, pro quibus
accesse est Dominum Christum vulne-
rari. Si non essent hæc ad mortem, &
mortem sempiternam, nunquam pro
eorum remedio Filius Dei moreretur.
Quam ardens proindè zelus tibi conci-
piendus peccata expiandi præterita, ca-
uendi futura, compensandi commissa
per bona opera?

II. Præuidens item grauissima vulne-
ra per Adæ præuaricationem posteris
inflicta, ignorantiam in intellectu, ma-
litiã in voluntate, concupiscentiam
in appetitu concupiscibili, & propensi-
onem ad malum, infirmitatem in irasci-
bili, & auersionem à bono: item pœnas
ærumnasque ex culpâ originali, & actu-
alibus singulorum peccatis promanare
solitas, uti sunt pronior lapsus in plura
& grauiora peccata, peccandi consue-
tudo, in peccatis obduratio, impœni-
tentia, desperatio, perpetuus conscientie
remorsus, aliasque corporales misere-
rias penè innumeras, uti sunt morbi,
bella, fames, mors, misericordiã motus
ab his quoque nos liberare ab æterno
decreuit, idonea remedia prouidendo,
nostrasque miseras absque peccato in
se

se expiandas suscipiendo . Gratitude,
Amor.

III. Præuidens similiter omnes pœnas damni & sensus singulis singulorum peccatis debitas , quas æternum essent subituri, commiseratione tactus statuit eas quoque voluntarijs in passibili carne assumptâ pœnis expiare, idoneaque media eas euadendi promereri. Quam ingens misericordia Dei & Saluatoris nostri, quâ ab æterno decreuit ab æternis cruciatibus nos tam misericorditer liberare. Quam verè dixit regius vates:
Misericordia Domini ab æterno in æternum Ps. 102.
super timentes eum ! Affectus gratitudinis, amoris, zeli satisfaciendi in hac vitâ diuinæ iustitiæ per opera supererogationis.

*De tertio motiuo incarnati Verbi, quod VI.
est hominum instructio, atque ad
imitationem sui prouocatio.*

Filius Dei, cum præsciret homines originali labe corruptos, pronos fore ad omne malum ab adolescentia sua, tardos verò ad omne bonum, atque ita excæcandos quoad intellectum, deprauandosque quoad voluntatem, vt nec quæ agenda

agenda omittendaque sint, satis videre possint, multò minus quæ recta viderint exequi velint, decreuit ex consensu Patris & Spiritus Sancti assumere humanam naturam, eo modo, ijs cum circumstantijs, vti nunc factum scimus, vt doceret omnes homines, cuiusque ætatis, conditionis, status, sexus, ordinis, omnem perfectionem cuique congruentem: idque ex incensissimo zelo maioris gloriæ Patris, maioris omnium nostrum perfectionis, & consequenter maioris gratiæ in hac vita, gloriæque in altera.

I. Ac primum quidem in via purgatiua decreuit vita sua innocentissima clarissimum nobis exhibere speculum omnis innocentiae & puritatis conscientiae: sic cauendo omnem minimam etiam imperfectionis suspensionem, vt dicere auderet etiam inimicis suis curiosissimè omnem eius agendi rationem ex inuidia & calumniandi rabie obseruantibus: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* sic deslendo & in se expiando aliena delicta: sic præcauendo omnes peccandi occasiones, licet esset impecabilis; tanto zelo peccatores ad poenitentiam adducendo. Quam merito ergò is imitandus in studio maioris puritatis

Ioan. 8.

tatis indies acquirendæ! Hic zelus, præ-
missis affectu gratitudinis & amoris,
hic urgendus.

II. Deindè in via illuminatiua statuit
similiter absolutissimum nobis dare
exemplar omnium solidarum virtu-
tum, nosque ad sui imitationem pro-
uocare, exemplo suo nos docendo mo-
dum exercendi eos quoad actus inter-
nos & externos in omni genere obie-
ctorum, etiam maximè arduorum, om-
ni oblata & quæsitâ occasione, erga
Deum, nos ipsos, & proximos, idque
purissima cum intentione, perfectissi-
ma attentione, flagrantissima deuotio-
ne, omnium virium mentis & corporis
maximè strenua applicatione. Zelus
proficiendi generatim in exercitio vir-
tutum secundum exemplar Christi hic
exercendus.

III. Denique in via vnitiva similiter
statuit nobis proponere perfectissi-
mam ideam arctissimæ cum Deo prin-
cipio, fine, ac centro nostro vnionis,
intimæ familiaritatis, nostræque vo-
luntatis cum illius diuina omnimodæ
conformitatis, proponendo nobis mo-
dum exercendi, purissimè, intensissi-
mè, constantissimè, insatiabilissimè
actus internos & externos charitatis
Dei,

Dei & proximi, resignationis, zeli di-
uinae gloriae, & salutis animarum, gra-
titudinis, familiaritatis cum Deo in de-
uotionis exercitijs: idque ex eodem su-
pradicto zelo maioris amoris, honoris,
& beneplaciti Patris, maioris nostri me-
riti, gratiae & gloriae. Quam meritò er-
gò & hic zelus à te exercendus nunc, i-
mò tota vita frequentandus?

VII. *De quarto motiuo Incarnati Verbi quod
est impetratio omnium bonorum
gratia & gloria.*

Filius Dei similiter praeuidens maxi-
mam hominum fragilitatem ex pec-
cato Originali oriundam, ut quae recta
viderint, velintque, absque peculiaribus
gratiae praesidijs praestare minimè vale-
ant, decreuit in eodem illo aeterno arca-
noque sanctissimae Trinitatis consilio
in humana natura passibili assumenda,
prout iam factum constat, copiosam om-
nibus impetrare gratiam ad maiorem
perfectionem, gratiam, gloriamque a-
dipiscendam necessariam.

I. Proinde primo ab aeterno statuit om-
nibus promereri sufficientem, pluri-
mis insuper superabundantem gratiam
requisitam ad veniam peccatorum, vi-
taeque

tæque emendationem impetrandam; ad solidum in virtutibus progressum faciendum, ad continuum charitatis & gratiæ sanctificantis seu habitualis augmentum acquirendum, tot Sacramenta in hos fines instituendo, tot auxilia actualis gratiæ suppeditando, tot impedimenta peculiari sua providentia remouendo: & quidem has omnes gratias, & media tot, tam suauia & efficacia omnimodæ perfectionis assequendæ statuit promereri nobis tot tantisque heroicis desiderijs, & actibus internis, tot externis operibus & laboribus, tot doloribus, iniurijs, cruciatibus toleratis, quorum omnium obsequiorum singula erant infiniti valoris, idque ex gratuita dilectione, zelo gloriæ Patris, ad finem ad eò sublimem, gratis absque ullis nostris meritis. O ingens amor! ô inexhausta liberalitas! Affectus excitandi, amor, gratitudo, feruor proficiendi in via perfectionis.

II. Deinde prospiciens hominum summam in bonis cæptis inconstantiam, statuit eisdem ab æterno iisdem præfatis modis promereri electis donum finalis perseuerantiæ, cum omnibus medijs requisitis ad constanter continuandum studium progrediendi in triplici

B

via

via perfectionis, conatumque contem-
dendi vsque ad mortem, ad apprehen-
dendum brauium æternæ retributi-
onis. Affectus hic eliciendi gratitudo,
spes perseuerantiæ, constans feruor
semper in spirita proficiendi.

III. Denique consequenter ex eodem
gratitæ dilectionis affectu decreuit ab
æterno iisdem modis promereri omni-
bus & singulis sufficientem, electis in-
super superabundantē gratiam ad glo-
riam cuiusque meritis proportionatam
pertingendi; imò peculiaria gratiæ sub-
sidia necessaria ad singulos gloriæ gra-
dus, quos vllus electorum vnquam al-
secuturus esset, promerendos. O ineffa-
bilis charitas, & prouidentia tua Deus,
quâ ab æterno vnumquemque electo-
rum sic curas, tanquam solum cures: &
sic omnes tanquam singulos, ab æterno
cuique impetrare statuendo, & præor-
dinando omnia & singula media tam
suauia & efficacia ad veniam, gratiam,
perseuerantiam, gloriâque indispicē-
dam requisita! Affectus amoris, spei,
gratitudinis, zeli Deo per omnia
placendi hic reno-
uandi.

Domi.